

1 HET VERRADERLIJKE HART

Edgar Allan Poe

Inderdaad! Nerveus, ontzettend nerveus was ik toen en ben ik nog; maar waarom houdt u vol dat ik gek ben?

Het kwaad had mijn zinnen gescherpt; niet verwoest; niet afgestompt. Vooral mijn gehoor was scherp. Ik hoorde alles in de hemel en onder de aarde. Ik hoorde vele dingen in de hel. Hoe kan ik dan gek zijn? Luister! En hoor hoe onbevungen, hoe kalm ik u de hele geschiedenis kan vertellen.

Het is onmogelijk te zeggen hoe het plan voor het eerst bij mij opkwam, maar toen het eenmaal in mijn hersens had postgevat, achtervolgde het mij dag en nacht.

Er was geen aanleiding. Er was geen sprake van drift. Ik mocht de oude man wel. Hij had me nooit slecht behandeld. Hij had me nooit beledigd. Zijn goud begeerde ik niet.

Ik geloof dat het door zijn oog kwam! Ja, dat was het! Hij had het oog, van een gier; een bleekblauw oog met een vlies erover.

Telkens als hij me aankeek, stolde mijn bloed. En zo kwam ik van stukje tot beetje, heel geleidelijk, op het idee de oude man van het leven te beroven en mij zo voorgoed van het oog te bevrijden. Nu gaat het hierom:

U verbeeldt zich dat ik gek ben. Gekken weten niets. Maar u had mij eens moeten zien... U had moeten zien hoe slim, hoe weloverwogen en met hoeveel

omzichtigheid ik het aanpakte... En hoe huichelachtig ik te werk ging.

Ik ben nooit vriendelijker tegen de oude man geweest dan gedurende die hele week voordat ik hem doodde.

En iedere avond omstreeks middernacht draaide ik de klink van zijn deur om en deed hem open - O zo zachtjes! En dan, als de opening groot genoeg was om mijn hoofd door te laten, stak ik een donkere lantaarn naar binnen, gesloten, helemaal afgedekt, zodat er geen licht naar buiten scheen, en dan kwam mijn hoofd. O, u zou gelachen hebben als u gezien had hoe listig ik dat deed!

Ik bewoog het langzaam, heel, heel langzaam, om de slaap van de oude man niet te storen. Het duurde wel een uur voor ik mijn hoofd ver genoeg naar binnen had om hem in zijn bed te zien liggen. Ha! Zou een gek zo slim zijn?

En dan, als mijn hoofd goed en wel in de kamer was, maakte ik voorzichtig, O, zo voorzichtig, voorzichtig een spleetje van de lantaarn open, zodat een enkel straaltje licht op het gierenoog viel.

En dat deed ik zeven lange nachten achtereen; iedere nacht precies om twaalf uur, maar het oog was altijd gesloten. En zo kon ik onmogelijk doen wat ik van plan was, want het was niet de oude man die me hinderde, maar zijn Boze Oog.

En iedere morgen als de dag aanbrak, ging ik vrijmoedig zijn kamer binnen, sprak met hem, noemde hem hartelijk bij zijn naam en informeerde hoe hij de

nacht had doorgebracht. Zo ziet u dat hij inderdaad een te brave oude ziel was om te verwachten dat ik iedere nacht precies om twaalf uur bij hem naar binnen keek terwijl hij sliep.